

Od autorky bestselleru
Tatér z Osvětimi

PŘÁNÍ

Některé příběhy
žijí navždy

HEATHER
MORRISOVÁ

PŘÁNÍ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Heather Morrisová
PŘÁNÍ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HEATHER MORRISOVÁ

PŘÁNÍ

Translation © Eva Kadlecová, 2026

Text copyright © Kia Kaha Services Pty Limited 2025

Originally published in the English language in the UK by Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK Limited.

The moral rights of the Author have been asserted

ISBN tištěné verze 978-80-264-6084-8

ISBN e-knihy 978-80-264-6089-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-6095-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-264-6096-1 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Heather Morrisová, narozená na Novém Zélandu, miluje příběhy o přežití, nezlomnosti a naději. V roce 2003, kdy pracovala ve velké veřejné nemocnici v Melbourne, jí představili staršího pána, který „má možná příběh, co by stál za vyprávění“. Den, kdy se setkala s Lalem Sokolovem, jim oběma změnil život. Heather na jeho vyprávění založila svůj první román *Tatér z Osvětimi* i následující knihu *Cilčina cesta*. V roce 2021 pak trilogii fenomenálně zakončila románem *Tři sestry*, poté co ji o vyprávění svého příběhu požádaly tři přeživší holokaustu, které poznaly Lalea během pobytu v Auschwitz-Birkenau. V roce 2023 jí vyšel další úspěšný román *Sestry pod vycházejícím sluncem*, srdcervoucí příběh žen v japonských zajateckých táborech za druhé světové války. Dohromady už se jejich knih prodalo po celém světě přes 19 milionů výtisků. *Přání* je první Heatherin román, který se odehrává v současnosti.

Další knihy Heather Morrisové:

Tatér z Osvětimi

Cilčina cesta

Tři sestry

Sestry pod vycházejícím sluncem

Příběhy naděje

*Toni a Ianovi, kteří bojují a nevzdávají se,
a sociálním pracovníkům po celém světě – měníte svět k lepšímu*

Kapitola 1

„Ahoj vlny, jak dneska je? Máte těžký den? Já taky.“ Svou otázku vykřičí do větru a oceán na ni odpoví. Udeří vlnou do skalního výběžku, na němž patnáctiletá Jesse sedí a houpá nohama nad vodou. Je horko, konec léta, ale Jesse má triko s dlouhým rukávem a šortky, které jsou jí hrozně velké, takže je musí mít kolem uzoučkého pasu pevně stažené opaskem. Obličej a krk jí před sluncem chrání velký neonově růžový slamák se širokou krempou. Je vysoká a velmi štíhlá, má velké hnědé oči a bledou tvář. Sprška vodní tříště ji pocáká až ke kolenům a ona s úsměvem pozoruje, jak vlna vplývá zpátky do oceánu.

„Vy víte, proč tu dneska jsem, vidíte? Víte, proč si musíme promluvit, že jo?“

Do skály narazí další vlna a vychrlí dívce slanou mlhu až k pasu.

„Děkuju. Takže: včera, když mamka vyzvedávala Sammyho u jeho kamaráda, zavolala jsem svojí sociální pracovníci Kelly. Ta mi pomáhá celou dobu od chvíle, kdy to všechno začalo – no, vždyť víte, jak dlouho už ji v životě mám. Mluvily jsme spolu před pár týdny a já jí řekla, co chci, kdyby na to došlo. No a včera jsem ji poprosila, ať to teda udělá.“

Do skály se opře další vlna a tentokrát pocáká Jesse celou. Ta se zasměje a otře si obličej. „Nebuďte takové, věděly jste, že to přijde.“

Když ke skále dorazí nová vlna, rozdělí se v půli a obestře dívku, jako by ji chtěla obejmout.

„Děkuju. Bude to dobrý. A hlavně — moje rodina bude v pořádku. A teď je čas dohlédnout na splnění mého přání.“

„Jesse! Pojď, zlato, už musíme jet.“

Jesse se na zavolání neohlédne. Ví, že povídat si s vlnami je trochu bláznivé, ale vždycky se cítila spřízněná s mořem, zvlášť tady na tomhle konkrétním místě, odkud je ten nejkrásnější výhled na celý její svět. Vodní tříšť další vlny ji udeří do tváře a celou ji zmáčí. Vyždímá si vodu ze šortek a přitom si všimne, jak jí kolem nohou plandají. Před pár lety jí ty nohy najednou vyrostly tak, že se musela rozloučit se svou vášní – gymnastikou; v baletu sice pokračovala, ale najednou měla obě nohy levé. Zavrtí prsty na nohou a usměje se: „Ale zpomalit se nám nechtělo, že ne?“ zasměje se pro sebe. Když přijala, že primabalerína z ní nikdy nebude, zamilovala se do atletiky. Kdyby se to všechno seaběhlo nějak jinak, soutěžila by letos za mládež do šestnácti let, a kdo ví, kam až by to dotáhla potom.

Kolem ní se prožene poryv větru, chce jí strhnout z hlavy teď už promočený slamák, ale ona ho stihne chytit dřív, než uletí. Pohladí si dlaní lebku a užívá si hebký dotek chmýří. Potěšilo ji, že jí teď vlasy rostou v barvě, kterou mívala dřív, v teplé jahodové blond, kterou jí záviděly všechny kamarádky. V pubertě se jí barva změnila na myši světlehnědou a teď s mamkou očekávaly, že dorůstající vlasy budou taky takové.

„Jesse, prosím, už musíme jet.“

Jesse vzdychne a její úsměv zmizí. Dole pod ní stojí její matka Mandy a mává na ni, ať už sleze. Jesse se dívá na mamku a bolí ji srdce. Už od malička slychala úplně od všech, že ony dvě by se nikdy nemohly zapřít, tak si jsou podobné. Vždycky když to někdo řekl, hrozně se tomu smála. V Jessiných očích je totiž její máma

nejkrásnější ženská na světě, a u sebe tuhle krásu nevidí. Jen pár stop od mamky si v písku hraje Jessin osmiletý bráška Sam. Má stejné jahodově blond vlásky, teď ještě vyšisované od sluníčka do světlejšího odstínu. Ani on mámě nevěnuje pozornost, nabírá do kyblíčku písek, jen aby ho zase náhodně vysypával, vůbec nemá zájem tvořit něco, co by připomínalo ty krásné, složité hrady, které spolu stavívali dřív. Jesse cítila k Samovi odjakživa silné pouto – typická ochranná starší sestra. Je nešťastná, že to, co se jí stalo, ovlivňuje jeho dětství, že ho obírá o to štěňátko, po kterém tak touží, o prázdniny a výlety, na které jezdívali předtím. Slezte ze skály k mamce a obejmě ji.

„Pojď, Same!“ zavolá Mandy na syna.

Sam dělá, jako že ji neslyší, a dál hrne písek na jednu hromadu.

„Same!“ zavolá Mandy hlasitěji.

„Já pro něj dojdu, mami. Jdi napřed, my tě hned doženeme,“ obrátí se Jesse na matku.

Mandy se podívá na dceru a zavrtí hlavou. „Věděla jsem, že budeš celá promočená. U zadních dveří máš suché oblečení.“

Jesse si klekne do písku vedle brášky. Jemně ho chytne za bradu. Sam jí nejdřív vzdoruje, ale pak se poddává. Podívá se jí do očí a Jesse uvidí, jak je utrápený. Dobře ví, že Sam chce odkládat nevyhnutelné, zůstat tady na pláži, kterou má tak rád. Že doufá, že když budou dělat jakoby nic, všechno nějak samo zmizí. Ví, jak se Sam cítí, protože kdysi se přesně takhle cítila taky.

„Musíme jít, Same,“ zašeptá Jesse.

„Já ještě nechci,“ odsekne chlapeček.

„Já vím, já vím. Já taky ne. Ale stejně musíme.“

Vezme Sama za ruku, vytáhne ho na nohy a on se od ní neochotně nechá vést pryč od jejich svatyně: pláže, vody, mušlí, naplaveného dřeva, které tak rád sbírá, vůně moře. Místa klidu. „Proč

nemůžu bydlet tady?“ zeptal se tenkrát jejich matky, když Jesse poprvé onemocněla.

Kráčejí k brance, která odděluje jejich pozemek od pláže. Když jí procházejí, Mandy podá každému jeden ručník. Pod venkovním kohoutkem si opláchnou nohy, otřou si je a obují si sandály, které jim matka připravila. Pak pomalu odcházejí po pěšině, která spojuje pláž s jejich zadní teráskou s houpací sítí. Teď je prázdná, ale jindy to bylo Jessino nejmilejší místo na čtení, podřimování a sledování vln. Další věc, kterou musí opustit. Následuje matku do jejich skromného domova. Dnes necítí žádnou konejšivou vůni chystané večeře nebo čerstvě upečených sušenek, které chladnou na lavici, aby na ně Sam mohl tajně chodit. Stůl je holý, neprostřený. Jesse ví, že až se později Mandy se Samem vrátí domů, vyndají si večeři z mrazáku a ohřejí si ji v mikrovlnce. Možná si dají jen sendvič, jestli bude pozdě a Sam už bude muset do postele.

„Převleč se, zlato, všechno ostatní už je v autě, my na tebe počkáme tam,“ řekne mamka a se Samem v závěsu projde domem k autu čekajícímu na příjezdové cestě.

Jesse je dožene za pár minut. Než nastoupí do auta, ještě se ohlédne na svůj domov. Její pohled putuje k oknu jejího pokojíčku. Trávila tam víc času, než se na holku v jejím věku sluší.

„Já se vrátím,“ zašeptá. Neví jistě, jestli ten slib dává domu, nebo sama sobě.

Lapač snů pověšený zevnitř na okně se v odpověď zachvěje. Musela v pokoji nechat zapnutý větrák. Přemýšlí, jestli o tom má říct mamce a utíkat ho vypnout, ale ví, že až Sam usne, Mandy do jejího pokoje stejně půjde. Bude sedět na její posteli, chovat na klíně jednoho z jejích plyšáků a plakat. Jen při té představě, při pomyšlení, že nemůže dělat nic, čím by své mamce všechno ulehčila, se

nešťastně nahrbí a opře se zády o auto. Plech je ale tak rozpálený, že ji přes tenké oblečení hned spálí. Jesse odskočí. Skloní se a nasedne na své místo vepředu vedle řidiče.

Sam sedí vzadu, má ruce trucovitě zastrčené v podpaží a dívá se z okna. Mandy vyjede z jejich tiché ulice na hlavní cestu kolem pobřeží, kde se po jedné straně táhnou domky a bytové domy a po druhé travnatý pruh vedoucí k pláži. Jesse sleduje, jak za okny lidé zalití teplým, zlatým světlem podvečera žijí své každodenní životy. Páry se vodí za ruce, rodiče běhají za malými dětmi v mělkých vlnkách, psi aportují hozené klacky nebo balónky.

Pak její pohled něco zaujme. Jesse si posune klobouk na hlavě dozadu, aby viděla dál. S tím gestem se jí vrátí jedna vzpomínka. Otec jí tehle slamák koupil před půl rokem, potom co svůj oblíbený klobouk nechala v hotelovém pokoji na poslední dovolené, i když jí několikrát opakovali, ať si ho nezapomene vzít. Pak uviděla v jednom obchůdku dokonalou náhradu a vlekla tam za sebou tátu, pána ve středním věku, který mezi všemi těmi pastelovými a neonovými doplňky trčel jako tvrdé Y. „Co myslíte?“ zeptal se prodavačky, nasadil si klobouk a předváděl se v něm, pak ho plácl Jesse na hlavu a mrknul. Pamatuje si, jak se na ni usmíval. Věděla, že je jí odpuštěno. Jako vždycky.

Moje poslední prázdniny, pomyslí si. Byly úplně poslední? Pak si vzpomene na tu věc, kvůli které si klobouk posunula, aby dohlédla dál. Nízko nad vodou se vznáší pestrobarevný horkovzdušný balón. Je tak blízko, že Jesse vidí lidi v koši. Smějí se a objímají se. Jesse jim zamává. Oni jí ne – nemůžou ji vidět.

„Do toho by mě nikdo nedostal,“ poznamená Mandy, která se rozhlédla, aby zjistila, kam se její dcera dívá.

„Já bych to zkusila ráda. Lítat volně jako pták, to musí být krása. Co myslíš ty, Same?“ zeptá se Jesse.

Ze zadního sedadla se neozve ani hlásek. Jesse si s matkou vymění pohled a do tváří se jim vrátí smutek.

„Jsme tady,“ zašeptá Mandy.

Najde místo k zaparkování, vystoupí z auta a vytáhne ze zavazadlového prostoru kufr. Jesse otevře zadní dveře a natáhne ruku k Samovi. Ten dělá, že ji nevidí. Jesse jemně sáhne dovnitř, rozepne mu bezpečnostní pás a přiměje ho vylézt ven. Vezmou se za ruce a jdou za Mandy do budovy. Nastoupí do výtahu, jsou rádi, že ostatní cestující vystoupili v nižších patrech. Když se dveře otevřou naposled a oni z nich vyjdou ven, všichni tři se zastaví a hledí na tabuli s nápisem:

DĚTSKÁ ONKOLOGIE, 6E

Kapitola 2

Dveře se automaticky otevřou, jako by je zvaly dál, ke schodům vedoucím na místo, které se Jesse stalo druhým domovem.

„Zhluboka nadechnout,“ řekne Mandy a stiskne Jesse ruku.

Jesse zase stiskne ruku Samovi, ale ten nereaguje, jen se mrzutě dívá na svoje sandály.

Než stihnou vyjít ty dva schody na oddělení, laskavé pozdravy zdravotníků, dalších pacientů a jejich příbuzných vykouzlí Mandy i Jesse na tvářích upřímné úsměvy. Tady nikdo nechce být, ale všichni se snaží tvářit tak statečně, jak dovedou. Zdi jsou vymalované živými, veselými barvami, okny proudí dovnitř sluneční světlo. Trojice kráčí po dlouhé chodbě kolem velkého nástěnného obrazu podvodního života, odkud jim mávají na pozdrav kamarádké rybky, žraloci, chobotnice a delfíni. Mandy a Sam se zastaví u recepčního pultu, aby sestra Jesse přijala a zapsala, ta zatím pokračuje do svého obvyklého pokoje. Ve dveřích se na chvíli zastaví a zahledí se na dívku ve stejném věku, která sedí v tureckém sedu na nemocniční posteli a je plně zabraná do konzole Nintendo Switch.

„Nějak se v tom plácáš,“ prohodí Jesse a usměje se od ucha k uchu, když k ní dívka zvedne pohled.

„Jesse!“ Konzole letí na postel ve stejnou chvíli, kdy na ni skočí Jesse. Obě dívky se smějí a objímají. Amy je o čtyři měsíce starší, Jesse zase o patnáct centimetrů vyšší. Amy má skotské kořeny, jak prozrazuje její bledá pleť posetá pihami a nádherné zelené oči kontrastující s tím, co zbylo z jejích ohnivě rudých vlasů. Strhne Jesse

slamák a odhalí chomáče vlasů, jsou tak krátké, že se nedají nijak upravit. Dívky si navzájem hravě podrbou hlavy.

Obě postele stojí blízko u sebe, vedle každé je noční stolek se skříňkou, kam si můžou uložit těch pár vzácných drobností z domova, na stolku džbánky vody a sklenice. Jediný další nábytek v pokoji tvoří dvě židle u každé postele. Na okolních zdech visí velké nástěnky. Fotky, plakáty, dopisy, sušené květiny a kreslené obrázky s kreativně pojatými rámečky dodávají do jinak bezvýrazného pokoje nádherné exploze barev.

„Ach Jesse, proč jsi zase tady?“ ptá se láskyplně Amy. „Jsi ta poslední, se kterou tu chci bydlet – jestli chápeš, jak to myslím.“

„Stýskalo se mi. Chtěla jsem být s tebou, a jestli to nejde jinde než tady, tak budu tady. Jasný?“

„Ty jsi hrozná lhářka, ale taky se mi stýskalo. Jako Ryan a Luke jsou v pohodě, ale dovedou být hrozně otravný.“

„Mamka mi říkala, že jsou tu taky. No, tak z toho zkusíme vytřískat co nejvíc. Dream team je opět pohromadě, mějte se všichni na pozoru.“

Dívky se zasmějí a znovu se obejmou.

„A oni ví, že jsem zpátky?“ zeptá se Jesse.

„Jo. Přišli sem otravovat před chvílí a viděli obrázky. Dneska už tu byl tvůj táta.“

Jesse se ohlédne na postel, která na ni čeká. Na protější stěně visí rodinné fotky, plakát Taylor Swift a druhého jejího oblíbence, Harryho Stylese. Táta se tu stavil dřív a všechno připravil. Usměje se. Její nejmilejší věci jsou naskládány v malé krabici, připravené na odnesení z domova do nemocničního pokoje. Už dávno jí to připadá normální a s Amy si z toho často dělají legraci. „Copak takovou krabici nemá každý puberták? Nečekají snad všichni na ten den, kdy se budou muset vrátit na dětské oddělení?“

„Vidím, že ti Harry pořád připadá sexy,“ rýpne si Amy.

„No jen se na něj podívej! A k tomu ten krásnej hlas.“

„Asi jo, na kluka. Slyšela jsi, že Chappell Roan možná bude mít další turné?“

„Možná. To by bylo úžasný!“

Amy vidí, jak do pokoje opatrně vchází Mandy se Samem.

„Dobrej, paní Morganová,“ zavolá. „Ahoj Sammy, jak je?“

„Ahoj Amy. Jak to jde?“ opáčí Mandy.

„Skvěle!“ odpoví Amy a pak střelí provinilým pohledem po Jesse. „Teda, vždyť víte, asi dobrý, paní Morganová.“

Sam Amy neodpověděl a pořád se dívá na svoje boty. Jesse se rychle koukne z matky na Sama a pak popadne videohru, kterou Amy hodila na postel.

„Co hraješ?“

Než jí Amy stihne odpovědět, Jesse konzoli zapne.

„To je pro malý děti, koukej, nakopu ti prdel.“

„Jesse, pozor na pusu,“ opraví ji Mandy automaticky.

„Promiň, mami.“

„Tak ukaž,“ zaječí Amy, vytrhne Jesse konzoli z ruky a zastaví hru, kterou Jesse sotva začala. „Jsem na řadě.“

Mandy položí kufr na Jessinu postel a začne ukládat jeho obsah do zásuvek skříňky. Na noční stolek postaví rámeček s nejnovější rodinnou fotkou. Sam se stočí do klubíčka na Jessinu postel.

„Kdy přijde táta?“ zeptá se mrzutě.

„Za chvíli. Musel do práce,“ odpoví synovi Mandy a pocuchá mu vlásy.

„Musí do práce pořád,“ odsekne Sam. Choulí se v posteli, dívá se, jak holky hrají, jak se smějí a vzájemně se postrkují, a jeho oči pozvolna roztávají a rozjasňují se.

Kapitola 3

„Něco si přej.“ Alexe Danielse s falešnou bodrostí plácne do ramene masitá ruka.

Alex se hrbí nad stolem své pracovní stanice, obklopený monitory. Na každém blikají okna s kódem, animované sekvence soupeří s časovými osami běžícími dole. Po stranách se tyčí panely s referenční dokumentací a systémovými poznámkami ke všemu, co je třeba zvážit, doplnit nebo vymazat. Nezasvěcené oko by nemělo šanci rozluštit, na čem Alex pracuje. Zde v této místnosti bez oken sedává Alex den co den s několika dalšími muži a ženami, kteří zasvětili své životy snaze přinést virtuální svět do obrazovek a sluchátek v domovech rodin po celém světě.

Alex se rozhodne šéfova slova ignorovat, setřese jeho ruku z ramene a dál zírá do své obrazovky. O příštích narozeninách oslaví třicítku, ale vypadá mnohem mladší. Netuší, po kom podědil svůj metr devadesát, ví jen, že z matčiny strany to určitě není: na té hrstce společných fotek, které má, vypadá jeho matka drobná a subtilní. Podle těch fotek má po ní spíš olivovou pleť a neposlušné tmavé vlasy. Jeho kučery se odmítají nechat zkrotit a po dni stráveném u počítače mu většinou trčí do všech stran, tak jako právě teď. Z matných vzpomínek, v nichž mu matka přezdívala Alexandr Veliký, také tuší, že má nějaké silné spojení s Řeckem. Mimo to je jeho původ jednou velkou záhadou – stejně jako totožnost otce, kterého nikdy nepoznal.

„Něco si přej, Alexi, slyšíš?“

„Já si přeju, aby ses vrátil do svojí kanceláře a nechal mě dělat to, za co mě platíš. Je to dost důstojný přání?“

Ian Williams, zeť majitele TriOptic Studios a typické protekční děcko, otočí Alexe i se židlí čelem k sobě a nakloní se nepříjemně blízko k jeho obličeji.

„Ta organizace, troubo. Něco si přeješ, znáš je? Pomáhají nemocným dětem podívat se do Disneylandu nebo se potkat s oblíbeným fotbalistou, prostě cokoli, co jim udělá radost. O tom mluvím.“

„Aha? Akorát nechápu, kam tím míříš, a rád bych se vrátil k práci.“ Alex si židli nesmlouvavě otočí zpátky k obrazovkám. Myši přetáhne animovanou sekvenci k živé postavě, hrající stejnou hru, a dívá se, jak se časová osa na jednom monitoru protahuje a na druhém zkracuje.

Ian se rozhlédne po pracovišti a hvízdne, hraje divadýlko pro všechny ostatní v místnosti, kteří zírají do obrazovek, dělají, že neposlouchají, a přitom hltají každé slovo.

„Upřímně, Alexi, ani mě nepřekvapuje, že jsi o té užitečné organizaci ještě neslyšel. Jen se podívej, jak jsi zahleděný do sebe. Nikde ani fotka, nic osobního... Ty jsi fakt samotář, co? Buď to, nebo máš pořádnýho kostlivce ve skříni...“

Alex se nemůže soustředit na práci, a tak se rozhlédne po kójích svých kolegů. Přes fotky se seznámil s jejich manželkami, partnery a dětmi, zareagoval patřičným způsobem, když mu jeden hrdě ukazoval umělecké dílo, stvořené ve školce jeho čtyřletým synkem: „Jo, tady se nám rýsuje další Picasso, Steve, na tvým místě bych ho dal do umělecké třídy.“ Před pár měsíci velkoryse přispěl na svatební dar pro Saru, když si brala Claire. Alex žádné takové příležitosti k oslavám nemá. Nemyslí si, že by kolegové měli zájem kupovat dárky pro jeho psa – a jiného společníka nemá.

Ian tohle všechno ví – a schválně ho provokuje, když to vykládá před celým týmem. Alex zatíná pěsti i čelist, ale nehodlá dopřát Ianovi tu satisfakci a dát najevo, jak strašně moc se ho to dotýká. A tak zhluboka dýchá, soustředí se a naklání židli co nejdál dopředu, aby mezi sebou a svým arogantním šéfem vytvořil co největší prostor. Mohl by vstát a postavit se mu čelem – vlastně by se na Ianovu plešatou hlavu díval z výšky. Ale dnes se cítí tak nějak velkoryse, a tak si vystačí s tím, že si natažením dlouhých nohou vytvoří osobní prostor a způsobí tak, že Ian musí ustoupit dozadu a trochu přitom zavravorá. Možná je tady šéf, ale každý ví, že je to jen proto, že si vzal Frankovu dceru.

„Iane, co chceš? Zrovna se snažím kombinovat animované sekvence s hranými záběry ve finálním střihu *Rejnoci vládnou oceánu*.“

„Mám pro tebe fakt důležitý úkol. Trocha nadšení a uznání by neuškodila.“

„Iane, říkám ti, že mám hodně práce.“

„To není ten správný přístup, Alexi. Bez ohledu na to, s čím za tebou přijdu, chci slyšet: Děkuju, Iane, co pro tebe můžu udělat? Pověz mi víc.“

„Fajn. Děkuju, Iane, co pro tebe můžu udělat? Pověz mi víc.“

Ian se evidentně rozhodne nevšímat si jeho sarkasmu. „Potřebuju, abys zítra ve tři byl v dětské nemocnici. Sejdeš se tam se sociální pracovníci jménem, ehm, ehm... jak se sakra jmenuje?“

„To nevím, Iane, jak to mám vědět?“

„Kelly, to je ono. Kelly... nevím jak dál. Je to fuk, protože určitě nemají víc sociálních pracovníků jménem Kelly. To je jedno. Prostě tam má jedno dítě, mladou holku, která chce svůj vlastní video zázitek, upravený na míru pro její rodinu. A zřejmě je fakt hodně nemocná.“

„Počkej, počkej, o čem to mluvíš?“

„Hele, konec fórů, fakt bys mě měl poslouchat. Frankovi, to je ten chlap, co ti dává výplaty –“

„I tobě,“ dodá Alex.

To Iana přiměje se na vteřinu odmlčet. Nesnáší, když se mu připomíná, že je šéfův zeť, a Alex to dobře ví.

„Tak Frankovi zavolal jeden jeho kámoš, který se zná se šéfem místní nadace Něco si přež, a poprosil nás, abychom té holce pomohli s tím jejím speciálním video zážitkem. Jak si asi dovedeš představit, Frank v tom vidí příležitost udělat si jednou pro změnu taky pozitivní PR, místo věčný kritiky, jak otravujeme dětem hlavy. Takže mi řekl: Pojdme do toho, dej to svému nejlepšímu animátorovi. A Frank by neměl radost, kdybychom ho zklamali, o mojí krásné ženě Cheryl ani nemluvě.“

„Aha. Takže to dáváš svému nejlepšímu animátorovi. Tomu, co má nejvíc práce. Řekni Stevovi, ten má děti, bude tomu úkolu líp rozumět.“

Za stěnou, která odděluje jejich kóje, se Steve instinktivně nahrbí, jako by chtěl být neviditelný. Alex to zaznamená a povzdychne si. Za pokus to stálo.

„Bohužel, jak dobře víme ty, já i všichni ostatní designéři tady, jsi jediný, kdo to pořádně umí s 3D CGI. Frank chce to nejlepší – chce tebe. Varoval jsem ho, že budeš prskat, ale bylo mu to jedno. Pro něj je to hotová věc. Zítra ve tři. Dětská nemocnice. Sociální pracovnice. Jméno jsem ti řekl.“

„A když tam nepůjdu?“

„Kdyby ses aspoň občas obtěžoval vykouknout ze svojí mileniální bubliny, zjistil bys, že byznys v poslední době nejde moc dobře. Když zahodíš takovouhle příležitost k dobrému PR, můžeš tím ohrozit místa všech svých kolegů. I když jako první bys o to svoje nejspíš přišel ty sám.“

Pohledy Alexe a Iana se na chvíli střetnou. Alex uhne jako první a rozhlédne se po místnosti. Jeho kolegové na něj jeden po druhém mlčky kývnou, než se podívají jinam. Žádný tlak, kámo, jako by mu říkali, ale tohle bys pro tým měl udělat. Všichni vědí, že firmě se teď hodí každá pomoc.

„Tak zítra ve tři,“ zopakuje Ian. „Buď tam včas,“ dodá a odejde.

Steve pomalu vstane ze židle a obejde zeď k Alexově kóji. Je otec dvou malých dětí a Alex si je jistý, že pomyšlení na mladou těžce nemocnou holku v dětské nemocnici ho naplňuje hrůzou.

„Je mi to líto, kámo. Víš, jak se chová, když mu jeho tchán něco nařídí.“

„Jo, jo. Jak vysoko chceš, abych skákal, Franku, co můžu udělat, abych tě potěšil, Franku?“

„Musím říct, že tohle je teda drsný...“ Steve zakrouťí hlavou. „Pro tátu, pro rodiče, je tohle věc, kterou nechceš nikdy řešit. Možná to právě pro tebe bude jednodušší, chápeš...“

Alex vzdychne. Ví, že to Steve myslí dobře, ale není snadné ne-reagovat na tu skrytou narážku, že on nemá rodinu, o kterou by se musel bát.

„Všichni ti pomůžeme, když budeš potřebovat,“ promluví Steve nahlas i k ostatním. „Že jo? Lidi? Jste se mnou? Pomůžeme Alexovi?“

Jejich souhlasné mumlání s očima pevně upřenýma na obrazovky Alexe jistotou zrovna nenaplní.

Alexovi kolegové jeden po druhém vypínají počítače. V přeplněné místnosti se zhasínají monitory a lidé jednotlivě nebo v malých skupinkách pomalu odcházejí domů, smějí se a povídají si, přejí Alexovi dobrou noc a nabádají ho – jako každý večer – ať tu dlouho neponocuje. Poslední, kdo odchází, zhasne stropní světlo a nechá

místnost bez oken ponořenou do pološera, do něhož barevně září jen hradba monitorů obklopující Alexe.

Nakonec vstane i Alex, protáhne se a rozhlédne a zjistí, že všichni už odešli – zase. Celý den se pořádně nemohl soustředit, od rozhovoru s Ianem už se mu koncentrace nevrátila.

„Už nemá cenu tady zůstat,“ řekne si pro sebe nahlas.

Povypíná své stroje, vytáhne zpod stolu helmu, z opěradla židle stáhne koženou bundu a nasouká se do ní, přendává si přitom helmu z ruky do ruky. Má mizernou náladu, má vztek, že dostal úkol mimo kancelář, a nenávidí Iana, jak to na něj hodil před všemi ostatními, takže mu prakticky nedal šanci odmítnout. Po společnosti lidí nikdy netoužil, má rád svou práci tady, kde se zavrátá v koutě, může ignorovat ostatní a na oplátku být většinou také ignorován.

Když Alex vyjíždí na motorce z podzemního parkoviště, překvapí ho, jak ještě venku svítí slunce. Je zvyklý jezdit domů mnohem později, potmě. Cesta mu trvá déle než obvykle, což mu náladu nijak nezlepší, když kličkuje odpolední špičkou. Další důvod domů nespěchat.

Zatočí do své ulice, slepé ulice na předměstí. U předzahrádek se valí kola a skateboardy dětí sousedů, nade dveřmi garáží visí sítě basketbalových košů. Alex zpomalí, tady člověk nikdy neví, kdy mu přes cestu přeběhne dítě, které běží od kamaráda domů na večeri. Zastaví před svým úhledným domkem s perfektně upraveným trávníkem od obrubníku až po dům, bez zbytečných květů a keřů. Příjezdová cesta vede ke garáži, kde čeká jeho stárnoucí auto, až se k němu připojí motorka. Stiskne tlačítko dálkového ovladače právě včas, aby mohl zajet do garáže bez zastavení. Domov je Alexův jediný luxus – domov a tahle motorka. Ducati Panigale, na kterou šetřil celý rok, je jeho radostí a pýchou.

V TriOptic Studios je placený víc než dobře, ale spíš ho to zner-vozňuje, než aby se cítil spokojeně. Tohle je poprvé za celý jeho život, kdy má pořádný domov, místo, které je jen jeho, bezpečný přístav, odkud ho nemůžou ze dne na den vyhodit. Všechno je tu přesně takové, jaké to má rád: minimalistické, čisté a jen jeho. Dětství strávené u pěstounů, co si ho předávali z jednoho domova do druhého, ho motivovalo, aby pracoval a šetřil, protože toužil mít konečně svoje útočiště. Ianova hrozba, že by mohl přijít o práci – a s ní i o tohle bezpečí –, Alexe rozhodila tak, že si to ani nechce připustit. Jeho dětství mělo daleko k dokonalosti. Jo, byl zdravý, ale taky hrozně osamělý. Útěchu a společnost hledal v hraní online her, nikdo z pěstounů ho neotravoval poznámkami, že „tráví moc času u obrazovky“ a že „si vykouká oči“, které slýchaly od rodičů jině dětí. Dneska by si přál, aby na něm někomu někdy záleželo tak, jak asi jiným záleží na té nemocné holce. Ona za nic nemůže, to on ví. Ale stejně je pro něj těžké necítit na podporující rodiny jiných lidí zlost.

Alex nechá ležet helmu na sedadle motorky a vnitřními dveřmi projde do domu. Než stihne zavolat, už ho svým obvyklým objetím vítá velký zlatý retrívr.

„Ahoj Maxi, jak ses měl, kamaráde? Pořád stejný, co? Já taky. No, ne tak docela, ale to ti povím později.“

Poprvé za celý den se Alex usměje. Vedle Maxe z něj smutek i vztek rychle vyprchají. Vrhnou se do obvyklé večerní rutiny dr-bání a mazlení, pak mu Max přinese svou oblíbenou hračku a chce, aby mu ji v chodbičce házel. Když si trochu vyhraji, Alex se převlék-ne do šortek, trička a běžeckých bot. „Na jídlo je ještě brzy. Co jít před večerí trochu ven?“ Na slovo „ven“ začne Max radostně vyska-kovat a Alex mu připne k obojku vodítko.

Alex a Max vyjdou z domu a klidným tempem dojdou do parku na konci ulice. Tam Alex Maxe pustí z vodítka, aby se proběhl. Opře se o kmen velkého dubu, dívá se na Maxe a v duchu si znovu přehrává rozhovor s Ianem. Jedna malá část jeho já si vždycky přála osamostatnit se, vybudovat si vlastní firmu, dělat si věci po svém, ne jako poskok v TriOptics. Jenže má takový strach, že přijde o stabilitu, na jejímž získání tak tvrdě pracoval, že si to zatím prostě nedovolí. Třeba jednou, možná.

Domů Alex běží a zrychluje; už potřebuje být na svém bezpečném místě, ve své komfortní zóně. Když vejde do kuchyně, skopne z nohou boty, naplní Maxovi misku granulemi a nese ji na chodbu. Sám při pomýšlení, že bude zítra muset do nemocnice, chuť k jídlu ztratil.

„Tak pojd', bráško, najíš se u mě.“

Otevře dveře své pracovny, rozsvítí malou lampičku a postaví Maxovi misku vedle jednoho z několika pelíšků. V šeru tlumeného světla se Alex posadí k velkému stolu a zapne rozměrný monitor. Postupně, jedna po druhé, se rozsvěcejí ostatní obrazovky a vytvářejí kaleidoskop barev. Na obrazovkách běží řádky kódu, doprovázené animovanými figurkami vytvořenými s pomocí umělé inteligence, které rozostřují hranici mezi reálným a imaginárním. Alex sní o tom, že vymyslí způsob, jak si budou moci obyčejní lidé vytvořit film svého života v kvalitě přesahující cokoli, co se dá vyrobit dnes. Kombinace domácích videí a toho, na co je Alex odborník: 3D CGI. Způsob, jak budou rodiny moci zanechat viditelný odkaz o tom, kým byli a co dělali. Rodina. Ta jediná věc, která mu byla upřena. To jediné, o co by podle něj žádné dítě nemělo být ochuzeno. Na tváři mu hraje slabý úsměv, když si čte drobný text vodoznaku pod každým obrázkem: „Designed by Alex Daniels, patent v řízení.“

Max už je po večeri, ale na pohodlný pelíšek se ani nepodívá a místo toho popadne malou plyšovou hračku. Stočí se Alexovi k nohám, položí si bradu na plyšáka a uloží se k odpočinku.

Kapitola 4

Lampy nad parkovištěm začínají přemáhat zapadající slunce. Je tu víc volných míst k parkování než přes den.

V jednom z aut shrbeně sedí Dean Morgan a dívá se přes čelní sklo na dveře nemocnice. Dean je vysoký, drsný muž, ve tváři má vepsané obavy, které se snadno mění v hněv, a tak vypadá na víc než svých skutečných čtyřicet let. Jeho opálená kůže, světlehnědé vlasy a pronikavé hnědé oči bezpochyby přispěly k jeho hvězdnému vzestupu v nejprestižnější právnické firmě ve městě. Teď se mu ale moc dobře nedaří. Změnu v jeho dříve sebejistém, a přitom osobním přístupu ke kolegům, klientům i přátelům všichni dlouho omlouvali onemocněním jeho dcery – lidi jsou plní soucitu –, jenže svému právníkovi musíte věřit, a Dean poslední dobou neplní jejich očekávání. Ví, že by se měl víc snažit, ale cítí se bezmocně, nedokáže ovládnout vztek a bolest, které v něm dovede téměř okamžitě probudit každá maličkost.

Rukama svírá volant tak pevně, až klouby bělají, jeho výraz přetéká zuřivostí. Dívá se, jak z budovy vychází pár se dvěma malými dětmi, chlapeček a dívka se drží rodičů za ruce, smějí se a hihňají. Dean praští tvrdě rukou do volantu a vyjde z něj hrdelní zachrčení. Pomalu se mu podaří dostat svůj dech pod kontrolu a pak vystoupí z auta. V posledním vzteklém gestu pořádně praští dveřmi.

V budově nemocnice Dean pohlédne na řadu výtahů, které ho můžou dovézt k dceři. Místo toho vykročí pěšky po rušné chodbě a mine bufet, kde tráví čas se svými návštěvami pacienti, kterým je

tak dobře, že můžou vycházet z pokoje. Dál uvidí tabuli označující jeho momentální cíl – místo, kde byl už tolikrát. Místo, kterému by se raději vyhnul. Oddělení sociální péče. Recepční ho pozdraví a doprovodí do jedné kanceláře. Zatuká, otevře dveře, uvede Deana dál a tiše za ním zavře.

Kelly ho přivítá zpoza stolu. „Deane, díky, že jste přišel. Omlouvám se, že sem vás a Mandy tahám tak pozdě, ale potřebuju s vámi o něčem mluvit.“

Kelly Vincentové ještě není třicet. Má velké, kulaté oči průzračně modré barvy, což je obvykle to první, čeho si na ní lidé všimnou. Vlasy má stočené do neposlušného drdolu v týle, který drží na místě velký skřípec. Když mluví, vlasy se jí věčně uvolňují, protože Kelly mluví celým tělem, zdůrazňuje svá slova pažemi a pohybem. Obléká se prostě, na první místo klade pohodlí a skoro se nelíčí. Dean má Kelly rád, obdivuje ji za to, co dělá, a často jí opakuje, že on by to nikdy dělat nemohl. Ale zároveň by byl šťastný, kdyby ji nemusel už nikdy vidět. Kelly je pro něj ztělesněním jejich posledních dvou let pekla na zemi.

Dean dá Mandy rychlou pusu na tvář a zhrouť se do prázdné židle vedle manželky.

„Jsme tady, Kelly, tak o co jde?“ zeptá se netrpělivě.

Kelly si odkašle a upře na dvojici před sebou pronikavý pohled modrých očí. Dean se děsí toho, co uslyší, a snaží se na to co nejlépe připravit. Sevře pěsti tak pevně, že se mu nehty zaryjí do dlaní.

„Když výsledky krevního rozboru ukázaly, že se Jesse vrátila leukémie, Jesse se mi ozvala –“

„Jak to myslíte, že se vám ozvala? Mandy, tys o tom věděla?“

„Ne, Deane, o tom, že se ozvala Kelly, mi Jesse nic neřekla.“ Mandy mluví pomalu a klidným hlasem.

Její konejšivý tón Deana rozzuří ještě víc. Poposedne si, nemůže najít pohodlnou polohu.

„Neposlechneme si radši, co nám Kelly chce říct?“ zašeptá Mandy a natáhne se pro Deanovu ruku. Tímhle prostým gestem ho uklidňovala vždycky. Dovolí jí jen letmý dotek, pak jí svou ruku vytrhne.

„Dobře, tak jo, ale jasně tady říkám, Kelly, že se mi to nelíbí. Takže, co před námi Jesse chtěla utajit?“

„Jesse mě požádala, abych kontaktovala Něco si přež –“

„Co?“ vykřikne Dean a vyskočí na nohy.

„Byl to její nápad, Deane. Prosím, posad' se a promluvíme si o tom. Co si přála, Kelly?“ zeptá se Mandy. Její hlas je sotva hlasitější než šepot.

„Co na tom sakra záleží, co si přála? Tak daleko ještě nejsme!“ vzteká se Dean s rukama sevřenýma do pěstí.

„Jsme,“ zašeptá Mandy. Znovu ho zkusí vzít za ruku, ale on se odtáhne. Mandy sklíčeně složí ruce do klína a upře pohled do země.

„Ne. Nejsme, nemůžeme být,“ oponuje jí Dean tišeji, když vidí, jak se jeho ženě po tvářích pomalu kutálení slzy. Oheň a voda – dřív o tom často žertovali. Když je něco rozrušilo, on hřměl jako hrom, ona se stáhla do sebe a plakala. Ale co si vyslechli Jessinu diagnózu, odlišné reakce na dceřino onemocnění mezi ně zatloukaly klín. Deanův vztek se začal vymykat kontrole až do té míry, že mu Mandy oznámila, že s ním a jeho vztekem už nemůže žít. Dean se posadí a povzdychne si. Zvedne pohled ke Kelly a zeptá se: „Nemůžeme na to prostě zapomenout?“

„Je mi líto, Deane, nemůžeme. Jesse mě o to požádala. Moje povinnost je dohlédnout, aby se jí přání splnilo. Když tu byla naposledy, prozradila mi, co chce, a to mi dalo čas se trochu porozhlédnout,